

Gedicht door Gershwyn Bonevacía, stadsdichter van Amsterdam. Voorgedragen tijdens het slotstuk van STAD op 30 januari 2020.

Amsterdam is een wisselwerking

We van ons kan een vertaling geven van het toekomstige,
dat we kunnen leven in een wens van het heden, zonder
de wensen van toekomstige generaties in gevaar te brengen.

De basis als we denken aan transitie.
Dat we kunnen creëren en transformeren.
dat we kunnen luisteren naar de blauwe visioenen die de
diepte van de vloeibare lucht kennen,
dat we ze niet voor gek verklaren.

Dat we bouwen en verbouwen,
maar ook rekening houden.

Ik sprak met Piet Brandjes, het ging over meren en
plassen,
we kwamen er al snel achter dat ik geen water man ben.

Ik dacht wel aan de binnenstad.
Als je uitstapt op Centraal Station,
dan gaat het vanzelf.
De stad is een zee, die bestaat uit vaste golven.

Midden in het proces van vervreemding,
krijgt elk gevoel een naam,
zijn beurt om te spreken – een geestelijke
afstand die we voelen tot onze omgeving.

Misschien moeten wij met zijn allen naar
de Zuidas of de metro pakken
naar Bullewijk, want daar zitten
ze vast te wachten op een zee, op een stroming.

Er zijn mensen die de binnenstad ontluchten,
Ik vraag me af hoeveel golven totdat
we overstromen.

We van ons kan een vertaling geven van het
toekomstige,
alle transities zijn onderdeel van een enkel iets
als je het bekijkt vanuit een histories perspectief.

We kunnen stad maken, de toekomst.
Kunnen praten met experts.
Kunnen identiteit behouden,
maar ook veranderen.

We kunnen van lucifers, huisjes maken zoals in een van
de workshops.
Er zijn regels en structuren, terwijl we zorg moeten
dragen voor het behouden
van subculturen, want die maken een stad.

We kunnen functiemenging stimuleren,
Idealistisch zijn, er is geen andere manier.

Ik hoorde iemand zeggen: we zijn allemaal mens,
moeten er voor anderen zijn?
Maar wie draag ik praktijk deze verantwoordelijkheid?
Hoe werken we aan een toekomst, maar houden de ziel
van een gebed.

Ik roep op om in gesprek te gaan, gemeentes, beleggers
en bewoners.
Hoe meer we alleen doen hoe meer het zal verharden.

Wil je naar een hogere verdieping dan moet je binnenin
plaats nemen en langzaam
beginnen lief te worden, ook voor dit gebied.

Er zijn regels:
want pas als jij jouw favoriete Indonesische toko hebt
zien veranderen in
een hipsterkoffiebar met antracietkleurige muren,
je het verschil weet tussen Oud-West en BoLo & Co

De drukte geen ergernis meer in je opwekt,
maar je de hoekjes met groen begint te zien in
de hernoemde steegjes

Als je kan schakelen van het perspectief van een
bi-cultureel transgender persoon naar het lot van een
oudere witte vrouw uit de bims
die het allemaal niet meer zo goed kan horen

Als je in het winkelcentrum van Reigersbos bent
geweest,
de laatste metro hebt gemist, onderdeel bent van een
broedplaats,
je je regelmatig afvraagt: waar stond mijn fiets ook
alweer?

Je de pijn voelt van de ongelooflijk lange weg
die sommige mensen hebben afgelegd om hier te zijn,
klein maar mooi stukje grond

Als het soms ook even kan schuren,
je iemand 'Klootzak!' toeroept, maar niet bang bent om
terug te keren
om te zeggen dat je het niet meende.

Als het levenslied van Adje, André Hazes of the
jou op het lijf geschreven is,
je Smibanese kan praten of Patta rockt

Pas als je je druk maakt om de huizenmarkt maar
tegelijkertijd voor geen cent
verderop zou willen wonen, je ziet hoe er steeds meer
stadsgenoten noodgedwongen afscheid nemen

Je je fijn voelt in een stampvolle, bloedhete tent op
Kwaku,
De Uitmarkt, Milkshake, in Paradiso. Je zorg draagt
voor de mensen en het ritme

Niet alleen bij leven, maar ook daarna
verheven tot grafmonument
Pas dan mag je meepraten:

Ja, er zijn regels.

Alleen al meedenken over deze stad vraagt om
vastberadenheid, barmhartigheid.
Dat je kunt dansen tussen alle tinten, met alle tinten.
Dat alle verhalen tellen.

Linksboven, maar ook de randen.
Amsterdam is een strategie,
geen aanpassing maar een visie,
een opgaven, geen flat screen maar een kijkdoos.

Hier wil je het passende maken, er tussen passen,
aanpakken en oppakken.
Hier zijn er vraagstukken zat, maar elk steegjes kent een
antwoord.
Alle metrostations een ander perfectief.
Elk bruggetje die ons draagt over het water.

Amsterdam is een zee,
dat niet bestaat met vaste golven.
Een transformatie, een evaluatie.
Amsterdam is een wisselwerking, bestaand onder
invloed
van de inwoners en de stand van de maan.

Vaak zien we dingen gescheiden van elkaar zoals:
kansengelijkheid & verstedelijking
energietransitie & digitalisering.
Eenzaamheid & gentrificatie.
Dat terwijl wij allen onderdeel zijn van een enkel iets.

En dat is onze opdracht.
Samen vormgeven aan de samenleving en de grote
transities.
Wij als schilders van de wind.
Samen werkend aan een oneindige expositie.